nõukogu kokkukutsumist, ja 31. juulil teostubki see. Pikkade vaidluste järel otsustatakse, et Ual-Uali territoriaalse kuuluvuse küsimus jäägu lepituskomisjoni kompetentsist välja ja komisjon tegelgu ainult kokkupõrke otsese tekitaja küsimusega. Nõukogu määrab komisjonile omalt poolt ka esimehe ja volitab paralleelselt Inglismaad, Prantsusmaad ja Itaaliat algatama kogu olukorra selgitamist omavahel, mis tähendab teiste sõnadega, et peab leitama Itaaliale küllaldaselt vastuvõetav majanduslik ja territoriaalne soodustus Abessiinia arvel.

16. augustil astuvad kolme suurriigi esindajad Pariisis kokku. Itaaliale pakutakse suuri soodustusi, kuid Mussolini isu on veel suurem — ta nõuab suurema osa Abessiinia territooriumi andmist Itaalia protektoraadi alla. Konverents on sunnitud laiali minema, avaldades lootust, et vastuolusid on ehk võimalik lahendada harilikul diplomaatilisel teel. Ent 24. augustil deklareerib juba Mussolini: „Meie läheme lõpuni, juhtugu mis tahes, — ilma Genfita, Genfiga või ka Genfi vastu.“ Inglise valitsus arutab seejärel juba samme, mis ta peaks astuma Itaalia kallaletungi puhul Abessiiniale, ja teeb korralduse oma merejõudude koondumiseks Vahemerre.

Rahvasteliit peatub augustikuu-istungil lähemalt tülil ja kirjutab 4. septembriks küsimuse nõukogu päevakorda. Lepituskomisjon esitab talle põhjaliku analüüsi Ual-Uali kokkupõrke kohta ja ei mõista kummalegi poolele süüd. Nõukogu koosolekul atakeerib Itaalia esindaja juba Abessiiniat, tuletades meelde selle orjapidamist jne., ja arvab, et Abessiinia üldse ei võiks olla Rahvasteliidu liige ega nõuda endale kultuurriikidega võrdset suhtumist. Seejärel nõukogu otsustab moodustada viieliikmelise komitee kokkuleppe aluste leidmiseks.

18. septembriks viiekomitee töötabki välja Itaalia soodustamise kava, mille Abessiinia lubab võtta läbirääkimiste aluseks. Kuid Mussolini lükkab selle tagasi, leides ta olevat vähepakkuva. Rahvasteliidu nõukogul ei jää üle muud kui konstateerida jälle uut ebaõnnestumist. Ta ei kaota aga lootust ja moodustab 26. septembril nõukogust 13-liikmelise komitee, kes peab jätkama läbirääkimisi ja tegema pooltele

Eesti kroonika 1935, lk. 15